

POEZIJA

Uroš Zupan

Molitev

*Blizu smo, Gospod,
blizu in dosegljivi.
Paul Celan*

Molitev

V votlini, v votlini so
se od sape rosile stene.
A ni bila tvoja sapa,
nisi dihal ti,
nebo je dihalo zate
in reke in morje in zvezde
so dihali zate.

Zunaj so veje rojevale cvetje,
veter je umirjal morje pod
nebom Palestine
in naše nezaupanje se je
razraščalo kot cvetje,
naša želja otipati rano
s posušenimi očmi
se je razraščala kot cvetje.

Voda ti je tekla v sanje.
V vodo si bil potopljen,

ko si drugič dobil ime.
 Si sanjal, si vedel,
 da boš sanjal?
 V zrak boš potopljen,
 ko boš tretjič dobil ime.

Oče je spustil oblake.
 Oče je napolnil ure
 s čakanjem.
 Vsi smo čakali. Tudi ti.
 Vsi, narejeni z Besedo,
 smo čakali.

Voda te je izločila.
 Voda kot zrak.
 V bel oblak si se oblekel.
 Ljudje so verjeli temu jutru,
 verjeli so,
 ko ti je jagnje zaspalo v srcu.

Odšel si. Mi smo ostali.
 V nebo in v brezno gledamo,
 kako se izgublja sled tvoje žrtve.
 Nebu in breznu prisluškujemo,
 kjer se s strašnimi poki
 lomi svetloba.

Potapljanje v spanje

Svet teče izpod vode. Košute prihajajo do jezera brez dna, ki vstaja iz teme, in se ogledujejo v vodi. Oblaki enakomerno dihajo

nad pozlačenimi cestami, neznanimi smerokazi, ki so preplavili oči. Bliža se neznanec, ki bo s tabo zamenjal prostor, sanje o mestu

nad morjem, tišino, v kateri rastejo sekvoje, štetje korakov in barvo neba, ki bo odločila izid hrepenenja. Zdaj je gotovost izkrcana,

telo namočeno v toplo kopel in Kraljestvo je tu, drugačna mera za ljubezen, drugačno ime za rojstvo, drugačna meja za smrt.

Raztapljanje sveta

Zapustil sem otoke, ki jih je moja odsotnost potopila na dno spomina. Mesece dolgo sem za tvojo bližajočo se podobo hranil

nedotaknjen rokopol telesa, ki je rasel na temni strani neba. V podmorskem mestu sem te našel. Glas mi je

zgorel v žilah, ko sem sprejemal dar začetka in se znova učil pozabljene večšine poslušati utrip tujega srca. V meni bije,

ko širim pomene tisočkrat izgovorjenih besed in brišem razdaljo med najinimi očmi, v kateri se, v milino, raztaplja svet.

Nedeljski otrok

Razlita je luč po mislih tega dneva.
Voda nežnosti zaliva korenine akacij in brez,
uglašuje šumenje krošenj in nebesnih teles.

Zgoraj, v vrtovih raja, je prvi spomin premagan
od te slike. Nad čelom nedeljskega otroka so zbrani
obrazi prednikov. Njihova sapa valovi, njihov jezik,

ta vsakdanja daritev, ki ni nikoli stal pred vrati
onstranstva, mirno lebdi. Otrok spi in čisti svet
cveti v porah dneva. Ni sence, ki bi jo videlo oko

človeka, le počasi pada pesek skozi ožino ure,
in struga reke, v kateri plavata himera in temna zvezda,
ga čaka nema, skrivnostna, prerokovana, od Boga poslana.

Mojster

Ne kliči me k predahu zemeljskega speva,
saj veš, da častim in priznavam tvojo moč,
ki mi je zažgala nedolžno vodo in naselila

dno vodnjaka v oazi, kjer jezik,
ki je spočel avro delfina, zdaj nem zakamneva.
Molčal sem, ko si razpihal mandorlo nad

mojo senco, ker sem mislil, da sem poslan
iz vode. Najdaljšo noč si mi posadil v telo.
Vse ti priznam. Mojster si, ki navkljub začudenim

ljudem in norostim sveta vztraja, ne spreminja
svojega merskega sistema. Mojster si, a ne pozabi,
z življenjem vedno jamčim jaz, nikoli ti.

Vse, kar vem

Francescu Clementeju

En obraz sva, mozaik iz tisoč kapelj ljudi,
razmetanih po brzicah in slapovih odteklega časa,
tako da jih lahko razpoznajo le Gospodove oči.

Ne kličeva se z glasom. Ne opisujeva se
s stavki, kajti sneg, primrznjen na trebuhe
oblakov, nama je podaril blagi jezik zvezd.

Zdaj dihava s tihimi zaveslaji nočnega neba.
V ustih nama rastejo dež in bolehné rože.
Luč se nama vedno bliža iz daljave kot neskončen

dan, okopan v siju svete reke, in sanje, ki si
jih polagava pred noge, poplavlajo kontinente
najine kože, razpete čez obličje sveta.

Buda

Ženske postave z zemlje, sloki vzdihni,
bledično dehtenje prsi, so plen obzorja.
Zlato je stopljeno v prah. Mere tostranstva

umrle v času, ki kroži kot voda, se vrača,
sprehodi so tihi, z obrazov je izginil strah.
Vse je zamenjano z Ničem, Nič z Vsem.

Mirno sediš. Mirno se hraniš s svetlobo.
Topla izba vrez vrat si, naše zatočišče.
Brez besed in brez dvomov se spuščamo k tebi,

prestopamo prag, da bi spali v miru tvojega srca,
se pokrili z mislijo, ki nas ljubi
in ima obliko večno ponevihtnega neba.